

„Danstøeren“

et halvuaentlia Nheds- og Odbns-ningeblad for det dansk Folk i Amerika,
independ of
DANISH LUTHERAN PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danstøeren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag
Pris pr. Måneden
i de Forenede Stater \$1.50, i Landet \$2.00
Bladet betales i Forud.

Bestillings, Betaling, Adressforandring og
andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTHERAN PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danstøeren“'s Redaktør:
Officielt, Korrespondent og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uoverensstemmelser ved
Modtagelsen bedes man til at sende
Modtagelsen af Posten. Skulde det ikke være, bedes
man henvende sig til „Danstøeren“'s
Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Koff, der
anvender i Bladet, enten for at købe hos dem
eller for at få Oplysninger om det anførte,
bedes de altid omtale, at de fra Anstaltens
mentet i dette Blad. Det vil være til gen-
sælglig Nytte.

Fil vore Læsere.

Ved nærværende meddeles, at
Pastor H. J. Dahlström har opha-
vet det af ham i Racine førte Ud-
salg af Forlagsbøger. I
den Anledning bringer vi Pastor
Dahlström vor bedste Tak for det
samvittighedsfulde Arbejde, han har
udført for os, og samtidigt bekræf-
ter vi, at vi fra og med Mandag den
15. Februar har aabnet en Filial,
926 State St., Racine, Wis., under
Ledelse af Mr. George Eskmark.

Nyt Abonnement paa vore Blade,
Bogordrer, Annoncer og Ind-
betaling kan for Fremtiden ske til
vor Filials Kontor, hvis Adresse
er: „Danish Lutheran Publ. House“,
926 State St., Racine, Wis.

Vi forventer, at denne Udvidelse
vil blive til Fremme af vor Forret-
ning, og vi haaber, at vore Ben-
ner i den Del af Landet, særligt
Wisconsin, Illinois og Michigan, vil
støtte vort nye Foretagende.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Past. P. B. Thisted skriver til os
under 11. ds.:

Det er ifølge — min Hustru døde
den 11. ds. 5.30 i Dag Morges. Hun
skal, vil Gud, begravnes Lørdag
Formiddag Kl. 10.30.

Vi vil benytte Anledningen til at
bevidne Past. Thisted vor hjertelige
Medfølelse i den dybe Sorg, der har
ramt ham og hans Værn. Maa vor
fare Rader i Himmelen, uden hvis
Billie ikke en Spurv falder til Jor-
den, selv slukke Sorgen og stille
Savnet paa sin vise og kærlige Raad-
de!

Den tykke Stejler har som forleden
meddelt aflastet sin Hofavis. Ma-
dam Rygte vil imidlertid fortsætte
Forretningen, bemærker D. B.

I sin Disput med Præsidenten
angaende hans Veto forleden af
Folkstørelsesforlaget, og Sport-
terne i Forbindelse dermed, er
Kongressen, som sædvanlig, kommen
paa den forkerte Side af Sagen.

Kong Edvard og Keiser Wilhelm
har truffet sammen igen, og den
sædvanlige Foredrag med Kysfe-
riet paa Kibben blev givet. Betin-
gelserne var dog ikke ganske ens for
begge Parter; thi Kong Edvard
fandt en nylig barberet Kind, at
fyske paa medens Keiseren maatte
flaa sig til Taals med en hel Del
Saar.

Den Tur, som De Forenede Stater
taar, har foretaget Jorden
rundt, har kostet Uncle Sam det
smukke Beløb af \$20,000,000. Man
fristes næsten til at spørge: Kan det
betale sig? Dog — hvoem kan be-

domme Værdien af, at Verden er
bleven overbevist om vor Strigs-
flaades absolutte Sædugtighed!

Et af vore Billedeblade kalder
Abraham Lincoln „Unionens Be-
varer“, et andet kalder ham „Unionens
Drejer“. Vi tænker ifølge paa at
disputere med nogen af dem; eller at
berøbe Abraham Lincoln noget af
den Ere, der tilkommer ham. Men
vi vil i denne Forbindelse minde om
Salmens Ord: „Skabernes Leder,
Mændens Udbredter, Sil det Folk
du bevarer!“

Præsident Lincoln.

I Dag er det hundrede Aar, si-
den Abraham Lincoln fødtes under
et bestemt Naar i Staten Kentucky.
Landet over holdes der nu Minde-
fejter for ham. Hans Navn og
Bærf er ogsaa værd at mindes.
Han er en af denne Nations dyg-
tigste og bedste Mænd.

Abraham Lincolns Størhed faar
man let se for nu. Ikke saaledes
i hans yngre Aar. Og dog — hvoem
der lagde Mærke til ham, kunde næp-
pe undgaa at Drengen at se en vor-
dende betydelig Mand. Han je je-
de, hvor han blev sat. Hvad han
tog sig for, gennemførte han, og han
gjorde det godt.

Det er almindelig bekendt, at han
fik sin ringe Anledning til Stole-
gang. Og hans Moder døde, da
han var kun 9 Aar gammel. Ikke
desej mindre siger han, at han skulde
sin Moder, hvad han kende. Der
maa altjaa være dannet Karakter i
Drengen, da han var 9 Aar. Sigt
spaar om en Fremtid.

Der var Karakter i hans Moder,
friskelig Karakter. Hun havde lært
at siqe nej til det onde. Og det lærte
hun sin Søn — ikke bandede, ik-
ke lyve, ikke drifke. Den Dreng,
der skal blive en rigtig Mand, maa
lære at siqe nej til alt det og ja
til alt godt.

Mija — den 9 Mars Dreng med
Karakter. Forbigaaende meget skal
det mindes, hvor han viste at bøde
paa sin mangelfulde Skoleundervisning
ed som Ungling at benytte sin Fri-
tid til Selvtudium. Og sin Mangel
paa Evne til at løse Bøger erstattede
han ved at laane sig frem. „Ban-
sigeligheder er kun til for at overvinde“
paslede godt ind i hans Ungdoms-
liv.

Kun 21 Aar gammel var Abra-
ham Lincoln en betroet Mand. 23
Aar gammel var han Kaptajn for
et Kompagni af frivillige i „Maaf-
sawf“ Krigen, og da han var 25,
fik han Sæde i Statens Illinois' Legislative.
Et Par Aar senere tog
han Sagfører-Eksamen. I Legisla-
turen sad han i 8 Aar. Her blev
han forberedt til sit Mandmandsværf.
Allerede her viste han sin stærke
Uvillie mod Slaveriet.

Abraham Lincolns store Livsværf
blev at jaa som Leder for Unionens
Bevarelse og Slavernes Frigivelse.
Dag bør ogsaa nævnes noget andet,
der har haft uuaadelig Betydning
for Landets Udvikling, nemlig Some-
riad-Loven.

Hvad vi jærlig vil minde om, det
er Manden for Op-gaven.
Man kan spørge, om ikke en anden
Mand kunde have løst samme Op-
gave, som Lincoln løste, ligesaa om
han vilde blevet den fremragende
Efterskift under forskjellige Omstæn-
digheder.

Sigt er tom Spekulation. Op-
gaven var der, og Manden til at
løse den var der ogsaa. Og vil man
lægge Mærke til, hvorledes det traf
jammen til Uvej over De Forene-
de Stater, og hvorledes Abraham
Lincoln paa samme Tid opdroges
og udvikledes, saa kan man ikke godt
blive fri for at se en alvidende og
alvis Styrer bag ved det hele —
han, der elsker Folket.

Lincoln var den kaarede Mand
for Tilfaeldet. Hans store Begavelse,
hans Karakterstyrke, hans Ken-
hed i Sind, hans Retfærdighed, hans
uabsjælige Følelse og Sæjhed
og ikke mindst hans Menneskelærlig-
hed og Fremsynethed gjorde netop
ham skiftet til at være Foregangs-
mand i den Kamp, der gjaldt Unio-
nens Bevarelse og Slavernes Fri-
givelse og Delagtighedsloven i almen-
menneskelige Rettigheder.

Netop Lincoln — thi naar det
gjalt, saa var det ham, der alene
bar Nationens Be og Bel paa sit
Skjerte, — ham, der i Livet har

med sin Gud udfæmpede Kampen
først. Saaledes, da Beslutningen
fattedes at lade Slavernes Frigivel-
se proklamere fra 1. Jan. 1863 af
regne, Abraham Lincoln var et
udvalgt Medlem, som Gud i sin
Skærlighed til Folket gav Landet i
rette Tid. — Maatte Nationens
Liv være et Tak til Gud for denne
føm for andre store Gaver.

Abraham Lincoln.

Den berømte græske Filosofof Plu-
tark hævder i sine Skrifter, at Be-
tydningen af en Mand's Livs Løb
er ikke dets Længde, men hvorle-
des det uduyttes. Abraham Lin-
coln, den ejendommelige amerikans-
ke Folkemand's Livs Løb blev ikke
jaa langt, som det naturligt kunde
have været, men dets Længde blev
indholdsrigt. Lincoln fik udført saa
meget virkeligt stort, gen-
nemført saa mange for Samtid og
Eftertid værdige Reforme — med
Folket og for Folket, at hans Navn,
der uudsletteligt staa i Verdens Ci-
vilisationshistorie, jynes at jaa me-
re og mere værdi fra Nar til Nar
og saaledes bekræfter, at han — een
af de jaa, fik rygtet sit jordiske
skald til Sægtens voffende Gode.

Abraham Lincolns Historie er et
Eventyr. Den er en underlig Saga
om en underlig jævn Mand. Men den
er Sandhed. Derfor er den uop-
rigtlig, „praktisk“ Undervisningsma-
teriale for oppoffende Ungdom. Den
giver Nærning til en holden Karak-
terdannelse og slaa ufrokelig
fast i de unges Sind Troen paa, at
Billien kan seje. Lincoln maatte
jaa gennem mange Prøvelser, gaa
Tornens Vej ofte; men det opslam-
mede ham til mere aandeligt Mod
og Kraft — fordi han havde den
Karakter, der vil og maa seje.

Der fortælles et Utal af Anekd-
oter om Lincoln i dagligt og officielt
Liv, og et Utal af Bidrag er givet
til hans Karakteristika. Gennem det
hele kommer det en jaa nær, at han
var en underlig stor Stormand;
aldrig for stor til at være lille, og
aldrig for lille til at være stor; li-
kjefrem og naturlig, den jævneste
blandt de jævne, men med manende
Rejsefraft, naar han talte, enten
Mand og Mand inellem eller of-
fentlig, som den dygtige, naturlige
Orator han var.

Nu Hundredaarsdagen for hans
Fødsel, smokkes hans Navn og Nav-
med nye friske Lauber. Hele Na-
tionen, hele Præsiden hylder og ærer
hans Minde. Det er en Gengang-
sens og Fortjættelses Fest fra Nar
til Nar for den Mand, der i sin
Tid var mest kritiseret, men nu med
Rette nævnes som en af Historiens
mest prisjede Forgrundsfjurer.

p.

Ord af Præsident Lincoln.

Arbejdets Pris.

Abraham Lincoln sagde:
Arbejde er forud for og uafhæn-
gigt af Kapital. Kapital er kun
Drugten af Arbejde og kunde aldrig
have eksisteret, derjom Arbejde ikke
havde været til først. Arbejde er
Kapitalens overordnede og fortje-
ner langt højere Agtelse. Kapital
har sine Rettigheder, som er værdt at
beskytte lige jaa vel som andre Ret-
tigheder. Heller ikke skal det næg-
tes, at der er og formodentlig altid
vil vedblive at være et Forhold imel-
lem Arbejde og Kapital til gensidig
Fordel. Bildfarelsen er — at anta-
ge, at alt Samfundets Arbejde sin-
des indenfor dette Forhold. Kun jaa
Mennesker ejer Kapital, og disse
jaa undgaar jels at arbejde. Med
deres Kapital hyrer eller løber de
andre til at arbejde for dem. Et
stort Fjertal tilhører ingen af disse
Klasser — hverken arbejder de for
andre eller har andre til at arbejde
for dem. . . . Den floge, ubemid-
lede Begynder i Verden arbejder for
Daglon en Tid, sparer, hvad han
kan jaa filovers og løber derfor
Saandværkstøj eller Land. Saa ar-
bejder han atter en Tid for egen
Regning, og endelig hyrer han en
anden Begynder til at hjælpe ham.
Dette er den ærlige, henjynshulde og
frugtbringende Maade, der aabner
Vej for alle, giver alle Haab, der
følges af Energi, Fremskridt og
Forbedring af Forholdene for alle.
Jugen Mennesker er værdigere til
vor Tillid end dem, der arbejder for

op fra Jattigdom. Jugen er mindre
tilføjeligt at tage eller føre noget,
som de ikke ærligt har fortjent. Lad
dem vogte sig for at give Slip paa
en politisk Met, de allerede har, og
jem, om den afsendes, sikkert vil
blive brugt til at lukke Døren til
Fremskridt for dem og deres Lige,
og til at paaføre dem Uformenhed
og Byrder, indtil al Frihed er tabt.
Af Lincolns I. Budskab til Kong-
gressen.

Hengivenhed i Guds Stjrefse.

Det kan jynes underligt, om no-
gen stulde bede om en retfærdig
Guds Bistand til at vinde sit Brod
af andre Menneskers Njigts Svæd,
men lad os ikke domme, at vi ikke
skulde dommes. Begge Bønnen kunde
ikke opnaa Bønshørelse. . . .
Hjerteligt haaber vi, brændende be-
der vi, at denne frugtfulde Strigspla-
ge hurtigt maa fare forbi. Dog, om
Gud vil, at den skal vedvare, indtil
al den Rigdom, der er opdyndt ved
Trælles to Hundrede og halvtred-
fundstyve Aars uafbrudte Slid, er
forvunden, og enhver Blodsdræbe,
der er udygdigt ved Svoben, bliver
betalt med Blod, der udgydes ved
Sverdet — som det jagdes for tre
Tusinde Aar siden, saa skal det end-
da siges: „Derrens Domme ere
Sandhed, de ere allejammen ret-
færdige.“

Med Had til ingen og med Skær-
lighed til alle, med Bestaendighed i
det rette, som Gud giver os at se,
had der er ret, lad os itraabe at
fulbende det Arbejde, vi har
for, at forbinde Nationens
Saar, at jørge for ham, der maa
have baaret Krigen's Byrder, og for
hans Enke og faderløse Værn, at
gøre alt det, som kan jynde fremad
imod en retfærdig og varig Fred
mellem os selv indgydes og med
alle Nationer. — Af Lincolns an-
den Inaugurationstale.

Unionen uopphørlig.

Jeg holder for, at Unionen af
disse Stater i Betragtning af den
univerdale Lov og Konstitutionen
uopphørlig. Uopphørligheden er ind-
bestattet, om ikke udtrykt, i alle na-
tionale Regeringers Grundlov. Det
kan trygt paastaaes, at ingen virke-
lig Regering nogen Stube i sin
organiske Lov havde en Bestemmel-
se om sit eget Uophør. Fortriet med
at udføre alle de Bestemmelser, der
er udtrykt i vor nationale Grundlov,
jaa vil Unionen vedvare uopphørlig;
det er umuligt at ødelægge Unionen
uden ved Handlinger, der ikke er be-
slut i Instrumentet selv. . . .
En Majoritet, der tjøles af konsti-
tutionelle Bestemmelser og Grænser,
altid foranderlig efter som Stem-
ningen i Folket forandres, er et
frit Folks eneste Suveræn. Enstem-
mighed er umulig. Regering af en
Minoritet, som permanent Ordning,
er utilfredselig. ForkastMajoritetesprin-
cippet, jaa er Anarki eller Despotism
i en eller anden Form alt, hvad
der er tilbage. — Af første Inau-
gurationstale.

Historiens Lov.

Vi kan ikke undgaa Historie.
Praktis bevijer mere end Teori.
Mennesker hør kende Sandheden
og lægge den paa Hjerte.
Paa Grund af Forstøreligheder
spilder vi megen Kraft.
Denne Regering kan ikke udholde
halvt Slaveri og halvt Frihed.
Det er ikke jaa let at betale no-
get som intet at betale.
Kan fremmede lave Traktater let-
tere, end vi kan lave Lov?

Bed at give Frihed til Slaverne
sikker vi de fries Frihed.
Jeg jøger ikke Bifald eller at
more Folk, men at overbevise dem.
Der er ingen Linie, ret eller bug-
tet, hvoerfter vi kan dele Landet.
Mit Hjerter er ikke, at jeg maa frel-
se Unionen, men at Unionen maa
blive frelst.

De, der lever under Beskyttelse og
nyder Betsignelsen af vor henjyns-
fulde Regering, maa lære, at de ik-
ke kan dolke dens Livsbetingelser
med Strafløshed. — Af forskellige
Taler.

Avinden som Journalist.

En Professor i det engelske De-
partment ved Wisconsin Universitet
holdt nylig Foredrag over Emnet:
Svovior Kvinder ikke skal øve Jour-
nalisme. Vi skal ikke referere Pro-
fessorens Argumenter; jelsve Emnet
forekommer os lidt unympatisk, ef-
terjom det har til Sægt at berøve
kvinden den Ret, hun i det mindste
burde beholde: gennem Dagslitera-
turen, ved en ofte meget original
og meget betydende Pen, at gøre
sit til den heldigste Løsning af de
foreliggende sociale Spørgsmaal.

Det er en stendsgerning, baade i
den amerikanske og europaiske Jour-
nalistik, at de ledende Blades Re-
daktionsstabs som Regel er assjitteret
af Kvinder, der endog, og med Rette,
nævnes blandt Bladets fornemste
Krafter.

Vi kender gennem Historien flere
talende Eksempler paa, hvad kvin-
delig Inspiraion har ført til. Sa-
de skrødelige Sider kender vi; men
det skal heller ikke overjes, at kvin-
der tidt i Afgørelsesøjeblikke var de
store, hvor Mændene blev de smaa.
Saaledes gennem et Blad. Vi har
jet Eksempler paa kvindelig Dygtig-
hed, naar det gjaldt at bringe de
mange Hoveder under een Hat. Og
i den amerikanske Presse, hvor hys-
pigt jaa meget smidigt jaa Sval-
terum, der kan lidt den kvindelige
Pen dukke frem som en Dase i en
Ørfen.

Som praktisk Journalist er der
Omraader, hvor kvinden jynes en
Nødvendighed og Manden en Unm-
lighed. Og det gjælder da særligt den
amerikanske Arbejdsmark, hvor det
jafaldte „society“ og Livet omkring
Arnen ofres mange ugentlige Sval-
ter af indgaaende Behandling. Men
ogjaa som Interviewer og alminde-
lig Journalist har kvinden tilstræk-
kelig vit sin Dygtighed til at regnes
med som en assjiterende Kraft i Ru-
tidens Journalisme. Hun har sat
sine Spor, hvor Mændenes lavere
Intinkter endes om at flabe giftig
Tilfætning til Dagens nødven-
dige Nyt.

Vi skal være de første til at for-
lange kvinden assjiceret med „de
hjemlige Rødgryder“, jafadan som
Talen har lydt om det jaa ofte. Men
hvor kvinden besidder Evne til at
oprede Tidernes infiltrerede Trade
og til at bistaa ved de tallose Jor-
jeg, der paa jaa mange Maader gø-
res for at opjælpe den jaldne
Slægt, der forlanger vi hende anerk-
kendt og paastaa hendes Ret til Ar-
bejde.

Og for vort eget Bedkommende.
Lad denne lille Artikel være en Op-
muntring til dem, af vore „egne“
kvindelige Stribenter, som besidder
Evnen til at hde god Indflydelse
gennem en haandsaft Pen. „Danstø-
eren“ er altid velvillig stemt overfor
saadant Medarbejderstab af dygtige,
fortjættelsesfulde Kvinder, som har
noget betydning paa Hjertet, som de
mener, andre kunde have Udbytte
af at dele med dem. Korte, klare Ar-
tikler, produceret af kvindelig Ta-
lent har lidt formaet at samle de
mange Hoveder under een Hat, hvor
Mændens bedste Billie maatte give
op.

April.

Mit Hjerte hilser dig, April! —
Jeg kender godt dit Vekselmål
Og Taaren i dit Øje;
Du vil ej ret for Alvor tro,
At Vinterstormen gik til No
Og jynkt sig maatte søje.

Du aner dog, hvad snart vil ske,
At bag den kolde, flammene Sne
Laa tusind Liv forborgen:
At Træet atter jaa sin Frugt,
Og Værkens Sang sin Himmelslugt
Den klare Sommermorgen.

D, blide Haab i Hjertets Braa,
At intet, intet skal forgaa,
Hvad her til Live kommer!
At alt, hvad der er visnet hen,
Skal atter sætte Blomst igen
I Evighedens Sommer.

P. Bødteher.

Jaa Nu, kammeret.

„Fører eller Guds fulde Njæstning.“
(Ej. 6, 11).

Jden fra Himmelen.

„Jd er jeg kommen at faste paa
Jorden, og hvor vilde jeg, at den
var optændt allerede“ (Luk. 12, 49).

Dette, som Jesus her med læng-
selsfuld Forventning snjfter at være
fiet, er mi delvis opnaet. Jden
taistede han, da han gav os det store
Ord: „det er fuldbragt“. Men før
dette lod sig gøre, maatte han jelsv
gennem en Jd. Der er en Jd —
en evig Jd — beredt Djævelen og
hans Engle, som jynede; men Djæ-
velen taistede en Gnist af denne Hel-
vedes Jd ind i Menneskeheden, og
paa Grund deraf truer den samme
Jd Mennesket. Det er en Jd,
kommen fra Søndens Gnist. Der,
hvor Synden er, brænder Forban-
delsens Jd og bereder den evige
Jd, der kun var beredt Djævelen
og hans Engle. Jesus kom for at
jandte denne Forbandelsens og
Selvedes Jd, at den ej skulde for-
tøre den hele Menneskehed. Derfor
tog han Slægtens Synd og Skyld
paa sig og lod derved Forbandelsens
Jd ramme sig. Paa Golgatha
brændte den, der jandsjede han J-
den, jaa den ikke mere kan brænde
der.

Oste naar store Præriebrande
har rajet, var der kun en Udvej
for de nærværende Beboere: at
tænde en Modild, og da at træde
ind, hvor Jden havde brændt bart.

Et saadant Sted er Golgatha ble-
ven. Forbandelsens Jd har brændt
bart der, og derfor er der en sikker
Plads for den truede — for Syn-
deren, og kun der er der sikker.
Forbandelsens og Syndens Jd var
kastet paa Jorden af Djævelen; men
Jesus tændte Modild — Jden fra
Himmelen. Men Jden paa Jorden
er nærmere betegnet — Jden i
Menneskehjertet. Der har Synden
til Sæde, derfra stammer Forban-
delsens Jd i Verden. Jesus siger
om Himmels Jd: Og hvor vilde
jeg, at den var optændt allerede.

Han har i Daaben kastet Jden der-
ind, men det er som oftest befordligt
at jaa den optændt. Djævelen be-
høver bare at pusle lidt til Syndens
Gnist, og den brænder jaa let. Der
er et Fænomen i Verden, vi kalder
for Kristendommen; men det, vi
talder saaledes, er ofte i Grunden
kun Betingelserne for at hin kan
eksistere. Ordet og Sacramenterne
en, at „det er fuldbragt“, det er
Betingelserne for, at der kan eks-
istere Kristendommen, men de er det ik-
ke til fulde, om Jden mangler —

Jden fra Himmelen. Det vi be-
nævner med Navnet Kristendom, li-
gner ofte det prægtige Lokomotiv,
der i sig selv er fuldkomment kon-
strueret, men det er til ingen Nytte,
hvis ej der kommer Jd, i det.
Saa er Kristendommen i hele sin
Konstruktion intet værd uden J-
den fra Himmelen. Det er
Jd, der mangles — Selligaandens
Jd. Man taler ofte om „vi mangler
Penge for at kunne øve vort Kirke-
arbejde og drive vor Mission i det
store og hele. Paa en Maade er det
det sandt; men egentligt er det J-
den fra Himmelen, der ikke er op-
tændt. Pengene har vi i Grunden,
de er til Stede, om Jden var op-
tændt i vore Menigheder og Præ-
stier, da skulde Pengene blive rigel-
lige. Der er jaa lidt af Samfunds-
interesse. Svovior? fordi Jden fra
Himmelen mangler.

Jden har flere Egenheder. Jeg
skal her fremhæve 3 saadanne. Den
ljyer, varmer og fortærer. Jden fra
Himmelen, tændt af Selligaanden i
Menneskehjertet, har samme Egen-
skaber. Der bliver lyst i Menneske-
hertet — i Erfendelsen; hvor Him-
melens Jd er tændt i Hjertet. Vjs
ever sin egen fortæbte Tilstand, Vjs
over Gud og hans Forhold til os,
Vjs over Jrefelsvejen i Kristus Je-
sus — Vjs over Ordet: Det er fuld-
bragt. Af dette Vjs følger Varme
— Kærlighedens Varme. Jesu
Hjerte var fylldt med denne Varme,
da han gik sin Jrefergang paa
Jorden. Varme bliver der — Kær-
lighed til ham, der elskede os først,
Kærlighed til hans Sag paa Jord,
at bringe Slægten Jrefse. Saa kom-
mer de nødvendige D're — jaa of-
rer man sig for ham.

(Fortsættes paa Side 8.)